

[Udenrigsministeren]

esse ikke kun for de to regeringspartier, men for alle folketingets partier, at disse praktiske hindringer for politisk virksomhed ryddes af vejen.

Den politiske stabilitet har også et formål i sig selv, fordi den er en forudsætning for, at vi i det lange løb kan bevare den form for folkestyre, som vi har udviklet i vort land. Fortsatte økonomiske vanskeligheder vil svække befolkningens tillid til de politiske institutioner og til de politiske partier. I sin yderste konsekvens kan det føre til politisk radikalisering og konfrontation uden vilje til eller mulighed for de nødvendige kompromiser. En sådan udvikling kan hverken være de to regeringspartiers eller de fleste af de øvrige partiers mål, tværtimod.

En langsigtet økonomisk politik, der genskaber fuld beskæftigelse og muliggør afvikling af vor udlandsgæld, er derfor en grundlæggende forudsætning for, at det store antal af medlemmer her i salen kan arbejde meningsfuldt for deres politiske ideer og programpunkter inden for rammerne af et stabilt parlamentarisk demokrati. Derfor har ordføreren for forespørgerne ikke ret, når han i sine indledende bemærkninger går ud fra, at regeringssamarbejdet alene baserer sig på et tal for, hvorledes betalingsbalanceunderskuddet skal være i 1979. Der er en mere overordnet politisk tankegang bagved.

I forlængelse heraf kan det være rigtigt også at nævne den målsætning, som gælder for regeringens og heldigvis det store folketingsflertals holdning til internationale spørgsmål. En betingelse for, at vi kan nå vore indenrigspolitiske mål, er, at den verden, der omgiver os, er præget af en vis grad af stabilitet og økonomisk fremgang. Det forudsætter både rent praktisk og rent moralsk en dansk deltagelse i internationalt samarbejde i et betydeligt omfang. Vores fortsatte medlemskab af NATO og vores deltagelse i arbejdet inden for EF er to vigtige elementer i denne politik. De er med til at skabe den fornødne sikkerhed for vores land og giver mulighed for også at få en vis indflydelse på internationale økonomiske beslutninger.

Jeg har hermed peget på nogle af de overordnede politiske mål, som er fælles for de fleste af os, og som også er afgørende for indholdet af regeringssamarbejdet mellem venstre og socialdemokratiet.

For venstre er det selvfølgelig væsentligt, at udviklingen af det danske samfund præges af et hensyn til det enkelte menneskes frihed til at udfolde sine evner, til at tilrettelægge sin tilværelse efter sit eget valg og under et personligt ansvar. Det gælder økonomisk, det gælder erhvervsmæssigt, det gælder kulturelt, og det gælder politisk.

Det er vigtigt for os, at denne holdning også øver indflydelse på det politiske arbejde, og det er heldigvis også muligt i vores politiske system og i folketinget. Trods de forskelligheder, vi alle ved der eksisterer, så lykkes det rent faktisk at gennemføre megen lovgivning med bred politisk tilslutning fra partier i og omkring den politiske midte, en lovgivning, der tager sigte på at forbedre den enkeltes muligheder og velfærd. Partierne har som allerede understreget af statsministeren, også de to regeringspartier, en lang tradition for at deltage i de kompromiser, som er nødvendige, hvis en sådan form for politisk arbejde skal være mulig. Viljen hertil er også en del af den overordnede politiske målsætning.

**Steen Folke (VS):**

Jeg vil gerne sige tak for statsministerens og udenrigsministerens inspirerende og visionære redegørelser for socialdemokratiets, venstres og regeringens langsigtede mål med samfundets udvikling: stabilitet, betalingsbalance, konkurrenceevne, dagens gerning, samarbejde over midten. Jo, jo, det socialdemokratisk-liberalistiske fremtidssamfund skal nok blive godt og spændende at leve i!

Da socialdemokratiet overtog regeringsmagten efter valget i januar 1975, erklærede statsminister Anker Jørgensen, at man ville sætte alt ind på at afskaffe arbejdsløsheden i løbet af et års tid. Som alle ved, er det i virkeligheden gået helt anderledes. Den er blevet større i stedet for mindre. Det er naturligvis ikke først og fremmest socialdemokratiets skyld. Det skyldes selve det kapitalistiske system, som er arbejdsløhedsskabende. Men ved i alt for høj grad at være systemets ydmyge tjener har socialdemokratiet intet gjort, som for alvor kunne reducere arbejdsløsheden.

Socialdemokratiet og alle de borgerlige partier er enige om, at den såkaldte ind-